

Sygn. akt III KK 281/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **Z. K. i E. K.**

uniewinnionych od popełnienia czynu z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 30 sierpnia 2022 r.,

kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 24 lutego 2022 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 30 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć

Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w S. wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2021 roku, sygn. akt II K [...] uniewinnił oskarżonych Z. K. i E. K. od popełnienia zarzucanego im czynu.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli Prokurator Rejonowy w S. oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 24 lutego 2022 roku sygn. akt IV Ka [...] po rozpoznaniu wniesionych apelacji zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w G. wniósł prokurator zarzucając mu rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku drugoinstancyjnego naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k. - polegające na zaniechaniu przez Sąd odwoławczy przeprowadzenia prawidłowej, wszechstronnej kontroli odwoławczej oraz należytego rozważenia i ustosunkowania się do zarzutów zawartych w apelacji prokuratora, w następstwie czego doszło do utrzymania w mocy niesłusznego, wydanego z naruszeniem art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., wyroku Sądu I instancji, opartego na dowolnej, wybiórczej oraz sprzecznej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego weryfikacji przeprowadzonych dowodów, a zwłaszcza na błędnej ocenie zeznań T. K., B. i Z. Ż., B. K., E. S. oraz wyjaśnień E. i Z. K. w zakresie przesłanek leżących u podstaw decyzji M. Ż. co do sprzedaży mieszkania na rzecz oskarżonych, a także na błędnej ocenie dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia M. Ż. w chwili zawierania przez nią umowy przenoszącej własność lokalu, w szczególności na wysnuciu mylnych wniosków odnośnie stanu świadomości M. Ż., wykorzystanego podczas zawierania umowy sprzedaży — a w konsekwencji prowadzące do przyjęcia bezzasadnego poglądu, iż oskarżeni swoim zachowaniem nie wprowadzili M. Ż. w błąd co do zamiaru zapłaty uzgodnionej ceny i nie miało miejsce doprowadzenie wyżej wymienionej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, a zatem nie zostały wyczerpane znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy oskarżonych Z. i E. K. temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez prokuratora jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 kpk.

Zgodnie z treścią art. 519 kpk kasacja strony jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko prawomocnemu orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania przez ten sąd zwykłego środka odwoławczego.

Na wstępie rozważań zaznaczyć należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest stanowisko, że celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

W orzecznictwie zasadnie podkreśla się również, że możliwość niesienia skutecznej kasacji jest zatem ze wskazanych wyżej powodów istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie może zatem służyć temu, aby doszło do ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej. W toku takiego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności i trafności dokonanych ustaleń faktycznych oraz nie bada się współmierności orzeczonej kary (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 roku, IV KK 276/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2019 roku, II KK 210/19).

Analiza przedmiotowej kasacji oraz jej uzasadnienie uprawnia Sąd Najwyższy do wniosku, że podniesiony w niej zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 433 §2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk oraz art. 440 kpk został sformułowany instrumentalnie celem ponowienia zwykłej kontroli odwoławczej dokonanej przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim w zakresie oceny poszczególnych dowodów wymienionych w zarzucie, tj. oceny zeznań T. K., B. i Z. Ż., B. K., E. S. oraz wyjaśnień E. i Z. K., w zakresie przesłanek leżących u podstaw decyzji M. Ż. odnośnie sprzedaży mieszkania na rzecz oskarżonych oraz stanu jej zdrowia w chwili zawierania przez nią umowy przenoszącej własność lokalu.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy w G. działając jako sąd odwoławczy dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego wyroku. Sąd ten w sposób właściwy, rzetelnie i na wystarczającym poziomie szczegółowości odniósł się do zarzutów zawartych zarówno w apelacji prokuratora jak i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, a zatem w pełni i w sposób prawidłowy zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 kpk i art. 457 § 3 kpk, co wynika bowiem z pisemnych motywów wyroku. Należy zauważyć, że

prokurator w swojej apelacji zarzucił jedynie obrazę art. 424§1 pkt 1 kpk oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na błędnym przyjęciu, że oskarżeni nie popełnili zarzucanego im czynu. Oskarżyciel publiczny w zwykłym środku zaskarżenia nie kwestionował zaś dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny zgromadzonych w sprawie dowodów poprzez zarzut obrazu art. 7 kpk ani też nie zarzucił temu sądowi żadnych innych uchybień w zakresie naruszenia przepisów postępowania ze sfery gromadzenia i oceny dowodów w tym także art. 410 kpk. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd odwoławczy dokonał oceny zeznań świadków Z. Ż., B. Ż. oraz T. K. i uznać należy, że nie zawiera ona błędów natury faktycznej czy też logicznej, respektuje zasady logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego a zatem nie nosi cech dowolności w rozumieniu art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie dokonywał zaś oceny pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie w tym zeznań B. K., E. S. oraz wyjaśnień E. i Z. K., które to dowody wymienia autor kasacji w treści omawianego zarzutu w aspekcie dokonania ich błędnej oceny, co jest całkowicie bezpodstawne i wręcz nierzetelne, skoro oceny tych dowodów na etapie postępowania odwoławczego na nowo nie dokonywano, a nadto prokurator w zwykłym środku odwoławczym tej oceny dokonanej przez Sąd pierwszej instancji nie kwestionował. Sąd ad quem odniósł się natomiast do zarzutu obrazu art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk zawartego w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i dotyczącego oceny zgromadzonych w sprawie dowodów wymienionych w pkt 1 apelacji, uznając trafnie ten zarzut za niezasadny. W konsekwencji tego doszło do utrzymania wyroku uniewinniającego w mocy w odniesieniu do oskarżonych Z. K. i E. K.. We wskazanych wyżej realiach dowodowych, faktycznych i prawnych występujących w przedmiotowej sprawie nie można zatem uznać, że Sąd odwoławczy dopuścił się obrazu przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 433§2 kpk w zw. z art. 457§3 kpk oraz art. 440 kpk skoro Sąd ten wbrew twierdzeniom skarżącego odniósł się w sposób merytoryczny i rzetelny do obu zarzutów podniesionych przez prokuratora co w sposób jednoznaczny wynika z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku. Autor kasacji wymieniając zaś w treści zarzutu art. 440 kpk w żaden sposób nie wskazał sposobu naruszenia tego przepisu przez Sąd odwoławczy zarówno w treści zarzutu jak również w jego uzasadnieniu.

W związku z tym uznając, że wymieniony przepis nie został naruszony stwierdzić jedynie należy, że z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż przepis art. 440 kpk znajduje zastosowanie wówczas, jeżeli zaskarżone orzeczenie lub zawarte w nim rozstrzygnięcie jest rażąco niesprawiedliwe a zatem gdy dotknięte jest niepodniesionym w zwykłym środku odwoławczym uchybieniami mieszczącymi się w każdej z tzw. względnych przyczyn odwoławczych, o ile ich waga i charakter są takie, że czynią orzeczenie niesprawiedliwym i to w stopniu rażącym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2021 r., III KK 140/21). Tego rodzaju sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi.

Z wyżej wskazanych powodów kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna na podstawie art. 535 § 3 kpk.

[as]